

Arrest

nr. 95 179 van 15 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. HENDRICKS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en uit Mazar-e Sharif, provincie Balkh afkomstig te zijn. U bent Pashtun en soenniet. U verklaarde dat u nadat u was afgestudeerd in 1370 (omrekening Westerse kalender: 1991) een winkel heeft geopend, waar u tv-toestellen en andere elektronische apparaten herstellde. Tijdens de maand dalwa of hut 1380 (januari-februari 2002) ging u een schotelantenne installeren bij H.(...) W.(...) K.(...). U werd hierbij geholpen door twee van zijn neven. Toen u bijna klaar was met de installatie hoorde u plots schoten en viel u neer. De buurman van H.(...) W.(...) K.(...), commandant A.(...) J.(...) Q.(...), had u neergeschoten. U was geraakt in uw rug

en kon uw benen niet bewegen. U werd naar het militaire ziekenhuis gebracht waar u 20 dagen werd opgenomen. Daarna verbleef u nog één jaar in het ziekenhuis van het Rode Kruis. Toen u terug thuis was, probeerde u op verschillende manieren een klacht in te dienen. Volgens uw verklaringen waren er drie procedures in de rechtszaak. Tijdens de laatste procedure werd er beslist dat er een jirga moest plaatsvinden om het geschil tussen u en commandant A.(...) J.(...) Q.(...) op te lossen. De jirga had plaats in de maand mizan 1388 (september-oktober 2009) bij u thuis. Daar werd er u voorgesteld om een familieband te creëren met deze commandant, door uw dochter met de commandant te laten trouwen. Ook werd u geld en gronden aangeboden. U heeft deze zaken geweigerd, werd boos en heeft de mensen de deur gewezen. Vijf dagen later kwamen de bodyguards van A.(...) J.(...) Q.(...) naar uw winkel, u heeft hen drie dagen bedenktijd gevraagd. Gedurende die drie dagen regelde u uw vlucht. U bent eerst naar Kabul gegaan, waar u 35-40 dagen bent gebleven. U bent samen met de smokkelaar Z.(...) uit Kabul vertrokken met de vliegtuigmaatschappij Safi Airways. U weet niet waar u eerst bent geland. Na een tweede vlucht kwam u in België aan. U vroeg op 14 december 2009 asiel aan.

Op 2 augustus 2010 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming. In beroep tegen deze beslissing kwam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot een gelijklopende beslissing op 9 november 2010 in het arrest nummer 50977. Uw beroep hiertegen bij de Raad van State (RvS) werd verworpen op 28 januari 2011.

Op 5 april 2011 verklaarde u zich een tweede maal vluchteling ten aanzien van de Belgische asielinstanties.

In het kader van onderhavige asielaanvraag volhardt u in het asielrelaas en de asielmotieven die eerder als ongegrond werden beschouwd. U legt heden volgende documenten voor: een brief van uw toenmalige arts in Mazar-i-Sharif, een bewijs van zijn identiteit, een bewijs van zijn tewerkstelling, een begeleidend schrijven van uw advocaat en een aantal medische documenten.

B. Motivering

U bent er alsnog niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie geloofwaardig te maken of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat het CGVS reeds op 2 augustus 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming nam. Er kon immers geen geloof gehecht worden aan uw asielmotieven. In beroep tegen deze beslissing kwam de RvS tot een gelijklopend besluit.

De documenten die u in het kader van uw tweede asielaanvraag naar voren brengt (i.e. de documenten aangaande uw arts en medische behandeling) zijn een indicatie voor uw medische begeleiding en medische toestand in Afghanistan en België. Deze laatste elementen worden echter door het CGVS niet in twijfel getrokken. Het CGVS hecht daarentegen geen geloof aan uw asielmotieven die ten grondslag zouden liggen aan uw medische toestand en aan de problemen die u na 2002 tengevolge het incident heeft gekend. Hierdoor maakte u het niet aannemelijk dat er in uwen hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie in geval van terugkeer naar Afghanistan.

In de medische documenten en het schrijven van uw arts wordt tevens geen verband aangetoond tussen uw asielmotieven en uw medische toestand. Ook het begeleidend schrijven van uw advocate bevat geen elementen die het CGVS niet in rekening heeft gebracht bij de beoordeling van uw asielaanvraag.

Aldus dient te worden besloten dat u de Vluchtelingenstatus niet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in uw geval de veiligheidssituatie in de provincie Balkh, meer bepaald in het district Mazar-e Sharif, te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan" – "Veiligheidssituatie in het noorden van Afghanistan (Badakhshan, Thakar, Baghlan, Kunduz, Samangan, Balkh, Sar-e Pul, Jowzjan, Faryab)" dd. 21.10.2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden, het oosten en in het zuidoosten van het land. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

In 2010 en 2011 was er een stijging van het aantal geweldsdaden en burgerslachtoffers in bepaalde districten in het noorden van Afghanistan waar te nemen. UNAMA stelde medio 2010 vast dat de voorheen stabiele regio van het noordoosten een scherpe toename van AGE activiteiten kende met een sterke stijging van het aantal burgerslachtoffers tot gevolg. Deze tendens zette zich voort in 2011.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat in de provincie Balkh de districten Char Bulak en Chimtal worden vermeld als districten waar een toenemende mate van veiligheidsincidenten plaatsvonden. Deze beide districten worden als onveilig beschouwd. De provinciehoofdstad en de centrale en noordelijke districten blijven betrekkelijk kalm en stevig onder controle van de overheid. Dit wordt bevestigd door een rapport van het Institute for War and Peace Reporting, dat stelt dat de situatie in de stad Mazar-i Sharif 'stabiel' is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er ook rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Balkh een complementaire vorm van bescherming te bieden.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Mazar-i-Sharif in de provincie Balkh, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Mazar-i-Sharif actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Mazar-i-Sharif aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending van de motiveringsplicht aan, voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6 laatste lid, 57/7 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), de artikelen 196, 197, 198 en 199 van het "Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status", van de regels die de bewijslast bepalen, meer bepaald artikelen 1315 van het Burgerlijk wetboek en 870 van het Gerechtelijk wetboek, van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker stelt ten slotte dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout, aangezien het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen telkens de meest nadelige interpretatie weerhoudt. Verzoeker herneemt een onderdeel van de beslissing van 2 augustus 2010 die werd genomen in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag, alsook een onderdeel van zijn antwoord desbetreffend zoals opgenomen in zijn toenmalig ingediend verzoekschrift.

Verzoeker stelt dat de link tussen de eerste en tweede asielaanvraag gelegd werd door verzoekers advocate gelet op diens begeleidende brief van 24 februari 2011. Dit document bevestigt en belangrijk onderdeel van verzoekers asielrelaas. Verzoeker werd in 2002 beschoten, de kogels konden niet verwijderd worden en hij werd gedurende jaren geholpen, onder andere door de Belgische medewerkers van het Rode Kruis in Mazar-i-Sharif en moest in de buurt blijven gezien hij nergens anders kon worden verzorgd. *“Dit nieuwe attest”* spreekt ook een belangrijk argument van het arrest van 9 november 2010 tegen. Volgens het arrest zou verzoeker zelf niet naar Kunduz durven reizen omdat het een oorlogsgebied is. Kunduz is inderdaad een oorlogsgebied, maar indien men persoonlijk vervolgd wordt, heeft men niet echt de keuze. De familie van verzoeker kan deze vlucht naar Kunduz aan, maar verzoeker kan dat niet omdat hij heel regelmatig naar het orthopedisch centrum van Mazar-i-Sharif moest en hij de nodige verzorging zeker niet in Kunduz zou kunnen vinden.

Verzoeker herhaalt zijn verklaringen die hij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal heeft afgelegd, met name dat zijn familie erg angstig is, vervolgd wordt en dat commandant A.J.Q. machtiger geworden is in de regio. Verzoeker stelt tevens dat zijn broer er zijn familie overal meeneemt en verstopt en dat er regelmatig mensen die voor de commandant werken komen vragen waar verzoekers familie zich bevindt. Voorts merkt verzoeker op dat het gehoor enige tijd heeft geduurd en dat verzoeker in staat was om zeer veel informatie te geven over zijn problemen. Met deze verklaringen werd geen rekening gehouden. Verzoeker stelt dat hij een kogel in zijn rug heeft zitten sinds 2002. Dit werd aangetoond toen verzoeker zijn röntgenfoto's toonde tijdens zijn eerste asielaanvraag. Hij lijdt erg veel pijn, ook tijdens de beide gehoren. Verzoeker citeert uit een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (R.C. v. Sweden). De feiten die aan de basis liggen van zijn vluchtrelaas kunnen dan ook niet meer ontkend worden. Verzoeker stelt tevens te behoren tot een risico groep zoals bepaald door de *UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the protection needs of Afghan asylum seekers* van 17 december 2010.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoekers aan dat hij onbetwistbaar afkomstig is uit Afghanistan, uit Mazar-i-Sharif. Verzoeker citeert tevens uit het algemeen ambtsbericht van Afghanistan, van augustus 2011 en verwijst naar het arrest Elgafaji van het Europees Hof van Justitie van 17 februari 2009, waarbij de zogenaamde “gliding scale” vernoemd werd, namelijk hoe meer individuele kenmerken hoe minder ernstig het geweld moet zijn om in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming. Verzoeker stelt in een rolstoel te zitten, constant veel pijn te lijden en geen van zijn armen of benen te kunnen gebruiken. Verzoeker geeft tevens aan dat commandant A.J.Q. zeer machtig is in de regio en legt desbetreffend informatie neer. De informatie van de verwerende partij (SRB) onderlijnt duidelijk de verslechtering van de veiligheidssituatie en herneemt de woorden van een rapport van augustus 2011 volgens dewelke “de stad normaal gezien stabiel is”. Dit is niet aanmoedigend. De verwerende partij had minstens meer nauwkeurige informatie moeten opzoeken zoals artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 het haar oplegt. Dit artikel werd dan ook geschonden. Verzoeker legt zelf ook nog zeer recente informatie neer.

2.2. Verzoekers eerste asielaanvraag werd afgesloten met een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door de commissaris-generaal die vervolgens in beroep bevestigd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een arrest van 9 november 2010. In dit arrest werd geoordeeld dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas en meer bepaald aan de problemen met commandant A.J.Q. en dit gelet op (i) de vage verklaringen die verzoeker aflegde over de terechtingsdata, (ii) zijn onwetendheid omtrent de tegenpartij op de *jirga*, (iii) het feit dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker zijn gezin zou hebben achtergelaten, terwijl de commandant met zijn dochter wenste te huwen en (iv) het feit dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker ermee zou instemmen dat zijn gezin geregeld naar Kunduz reist terwijl hij zelf verklaarde dat hij er niet kan verblijven omdat het oorlogsgebied is. Het beroep bij de Raad van State werd bij beschikking nr. 6482 van 28 januari 2011 niet toelaatbaar geacht.

2.3. In het kader van zijn tweede asielaanvraag volhardt verzoeker in zijn asielmotieven en brengt verzoeker volgende documenten bij: een brief van zijn toenmalige kinesitherapeut in Mazar-i-Sharif, diens identiteitskaart en tewerkstellingsattest, een begeleidend schrijven van verzoekers advocaat en een aantal medische documenten.

Per faxbericht d.d. 30 september 2012 bezorgt verzoeker de Raad nog een medisch attest.

2.4. De Raad meent echter dat deze documenten, die betrekking hebben op verzoekers medische behandeling in Afghanistan en in België louter aanwijzingen zijn omtrent de medische toestand van verzoeker, doch geenszins het bewijs vormen van de door verzoeker aangehaalde problemen met de

commandant. Ook al wordt er melding gemaakt van een schotwonde in verzoekers rug, dan nog toont dit niet aan in welke omstandigheden deze wonde werd opgelopen. Zoals reeds werd vastgesteld in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag kan er geen geloof worden gehecht aan verzoekers asielmotieven die ten grondslag zouden liggen aan zijn medische toestand en aan de problemen die hij na 2002 ten gevolge van het incident heeft gekend. Overigens wordt in deze documenten geen verband aangetoond tussen verzoekers asielmotieven en zijn medische gesteldheid.

De Raad is tevens van mening dat de brief van verzoeker voormalig kinesitherapeut evenmin de in het kader van de eerste asielaanvraag gedane vaststelling dat het niet geloofwaardig is dat hij ermee zou instemmen dat zijn gezin geregeld naar Kunduz reist terwijl hij zelf verklaarde dat hij er niet kan verblijven omdat het oorlogsgebied is, kan weerleggen. Dat zijn familie deze reis naar Kunduz aankan en hij niet omdat hij regelmatig naar het orthopedische centrum van Mazar-i-Sharif moest en hij de nodige verzorging niet in Kunduz zou kunnen krijgen, is een *post factum* bewering die geenszins bij machte is om verzoekers geloofwaardigheid desbetreffend te herstellen.

In zoverre verzoeker verwijst naar zijn verklaringen die hij heeft afgelegd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van zijn tweede asielaanvraag, dient te worden opgemerkt dat dergelijke verklaringen rechtstreeks betrekking hebben op verzoekers asielrelaas, hetgeen echter reeds ongeloofwaardig werd geacht.

Ook waar verzoeker stelt dat hij behoort tot een risicogroep zoals bepaald door de Eligibility Guidelines van het UNHCR, wordt opnieuw benadrukt dat er, zoals reeds gesteld, geen geloof kan worden gehecht aan verzoeker asielrelaas. Verzoekers verwijzing naar zijn beweerde profiel als behorende tot een risicogroep van personen die betrokken zijn bij een bloedwraak in Afghanistan, is dan ook irrelevant.

Waar verzoeker citeert uit een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (R.C. v. Sweden), meent de Raad dat de omstandigheden in dit arrest niet onverkort vergelijkbaar zijn met deze van verzoeker. Uit het door verzoeker gestelde citaat blijkt dat het hof desbetreffend de conclusie van het medisch rapport dat de littekens afkomstig konden zijn van marteling, aanvaardde en dat de autoriteiten bij enige twijfel dienaangaande een expertise dienen te organiseren. Uit de medische documenten die verzoeker bijbrengt, blijkt dat hij een schotwonde heeft, maar er wordt in deze documenten geenszins verwezen naar de omstandigheden waarin deze verwondingen werden opgelopen.

De voorgelegde documenten en de bijkomende verklaringen vermogen derhalve niet de negatieve appreciatie van de eerste asielaanvraag om te buigen.

2.5. Ook inzake de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus rust de bewijslast op verzoeker. In het licht van de hierboven beschreven ongeloofwaardigheid van het asielrelaas toont verzoeker niet aan waarom hij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet loopt. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen oordeelt op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier nl. Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" "*Veiligheidssituatie in het noorden van Afghanistan (...)*", update van 21 oktober 2011, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers uit Mazar-i-Sharif actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit Mazar-i-Sharif geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit genoemde informatie blijkt immers dat in de provincie Balkh de districten Char Bulak en Chintal worden vermeld als districten waar een toenemende mate van veiligheidsincidenten plaatsvonden. De provinciehoofdstad en de centrale en noordelijke districten blijven betrekkelijk kalm en stevig onder controle van de overheid, wat wordt bevestigd door een rapport

van het Insitute for War and Peace reporting, dat stelt dat de situatie in de stad Mazar-i-Sharif normaal gezien stabiel is (SRB, p. 34-36).

In zoverre verzoeker deze beoordeling van de veiligheidssituatie betwist, hierbij verwijzend naar een persartikel over commandant A.J.Q., naar voormelde SRB en recente informatie over de veiligheidssituatie in Mazar-i-Sharif, stelt de Raad vast dat uit geen van de bijgevoegde documenten blijkt dat burgers in het district Mazar-i-Sharif een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet lopen. De Raad stelt ook vast dat de recente informatie over de veiligheidssituatie in Mazar-i-Sharif betrekking heeft op het reizen voor *Amerikaanse burgers* en de veiligheidssituatie in hun perspectief. Het persartikel over commandant A.J.Q. geeft geen indicatie omtrent de veiligheidssituatie in Mazar-i-Sharif. Verzoeker brengt evenmin informatie bij die een ander licht zou kunnen werpen op de actuele situatie in Mazar-i-Sharif.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF